

TRIOMF VAN HOOP OVER ERVARING

door
Schukken & Kerdel

waarde op de beurs van minder dan 4 miljard euro.

RENDEMENT EN RISICO

Door de focus op relatief kleine en ondergewaarde ondernemingen wijkt het fonds flink af van de Nikkei. In deze index zitten meer dan 1500 bedrijven, tegen 90 voor het Schroder ISF Japanse Opportuniteits-fonds.

Maar in tegenstelling tot een passief fonds – zoals de eerder besproken Vanguard FTSE Japan – is afwijken een voorwaarde om beter te kunnen presteren dan een index, met als voorwaarde dat de juiste bedrijven geselecteerd worden natuurlijk.

De afgelopen jaren lukte het om de index te verslaan: in de drie jaar tot eind 2014 steeg het fonds met ruim 40 procent tegen 35 procent voor de Topix (rendementen in dollars). Een groot deel van de goede prestatie is in de eerste jaarliefte van 2014 neergezet.

Beleggers die (op korte termijn) niet van afwijkende koersschommelingen ten opzichte van een index houden, zijn niet op het juiste adres bij dit fonds. Neem de maand november: het fonds nam 3,5 procent af in waarde tegen min 0,1 procent voor de Nikkei.

WAAROM HIERIN BELEGGEN

Het Japan-fonds van Schroder maakt duidelijke keuzes en wijkt flink af van de index. De focus op kleinere, ondergewaardeerde ondernemingen zorgt ervoor dat het fonds niet simpelweg de Topix repliceert tegen extra kosten.

Voor het actieve beheer betalen beleggers wel een prijs. In dit geval een ongoing charge (jaarlijks verschuldigde kosten) van 1,34 procent, wat aan de hoge kant is. Fondsmanager Ken Maeda zal dus 1,34 procent extra rendement moeten behalen, bovenop het rendement van de Topix, om deze index te verslaan.

De hoge kosten hangen deels samen met de specifieke benade-

Top 5

1. Sumitomo Mitsui Financial Group	Financieel
2. Itochu	Groothandel
3. Hi-Lex	Industrieel
4. Mitsui	Groothandel
5. KDDI	Telekom

Kosten

Ongoing charge	1,34%
----------------	-------

Portefeuille

Aantal bedrijven	92
Koers-winstverhouding	12,4
Koers-boekwaarderatio	1

ring van het fonds. Aandelen van kleinere bedrijven zijn in de regel duurder in aanschaf vanwege de hogere kosten die fondsenteams moeten maken om deze vaak onderbelichte bedrijven te volgen. Ter vergelijking: het Schroder ISF Japanese Fund (LU0106240533) – dat in Japanse large caps belegt – kost net iets meer dan 1 procent per jaar.

ALTERNATIEVEN?

Er zijn legio andere actieve beleggingsfondsen te koop voor beleggers. Dicht bij huis is er het ING Japan-fonds (NL0000286078). Dit fonds presteert de afgelopen jaren een stuk minder goed dan het fonds van Schroder, onder meer door de focus op grote bedrijven.

Een fonds met nog meer focus dan het fonds van Schroder is het M&G Japan-fonds (GB0030938699) dat minder dan 40 aandelen in portefeuille heeft van bekende bedrijven als Sony, Honda, Ricoh en Nikon.

HET JAPAN-FONDS VAN SCHRODER MAAKT DUIDELIJKE KEUZES EN WIJKT FLINK AF VAN DE INDEX

W aarschijnlijk schrijven we deze column voor niets. “Een tweede huwelijk is de triomf van hoop over ervaring” zei de Britse zeventiende-eeuwse schrijver Samuel Johnson ooit. Hetzelfde geldt voor technische analyse, het voorspellen van koersbewegingen op basis van indrukwekkende grafieken, weerstandlijnen en voortschrijdende gemiddelden: de ervaring laat zien dat het niet werkt, maar toch gebruiken miljoenen beleggers het als wondermiddel om beursschommelingen voor te zijn. En geef ze eens ongelijk: complexe rekenmodellen en science fiction termen als ‘Bollinger Bands’, ‘Fibonacci Sequence’ and de ‘Elliot Wave Theory’ geven technische analyse een onweerstaanbare rationele glans. Deze glans wordt verder versterkt door alle verhalen over correct voorspelde aandelen koersen die, ondersteund met quotes van technisch analisten, in populaire media opduiken.

De handschoen is ook met verve opgepakt door banken en brokers. Dankzij hun software tools is elke particuliere belegger slechts een muisklik verwijderd van het hele technische palet. Niets staat je nog in de weg om je portefeuille dagelijks om te gooien op basis van wat de technische indicatoren op je scherm je fluisteren. Ook veel lezers van dit blad zullen hier de nodige uren mee stukslaan.

Hoe groot de verleiding van technische analyse ook is, hij is vals. Een lange rij wetenschappelijke onderzoeken verwerpt haar voorspellende waarde, met het werk van Nobelprijswinnaar 2013 Eugene Fama voorop. Zijn onderzoeken maken gehakt van het idee dat grondige analyse van prijschommelingen en handelsvolumes beleggers bruikbare informatie geeft over wanneer ze moeten in- en uitstappen. Het zit allemaal al in de actuele prijs verwerkt. Fama classificeerde de voorspellende claims van technische analyse als “een oeroud sprookje zonder empirische onderbouwing.”

Is het echt zo erg? Heeft het geploeter met schouders en steunlijnen dan niet toch een ietsiepietsie positief effect? Een recent onderzoek van Arvid Hoffman and Hersh Shefrin onder duizenden Nederlandse particuliere beleggers geeft het ontluisterende antwoord. Beleggers die op technische analyse vertrouwden, deden het gemiddeld 0,7 procent per maand slechter dan de ‘grafiekloze rest’ (8,4 procent per jaar!).

Dat dramatische cijfer is niet zo vreemd als je bedenkt dat actieve technische beleggers het slechtste van twee werelden combineren: geen beleggingsvoordeel, wel torenhoge transactiekosten. Dit laatste is ook de reden waarom banken en brokers je zo graag hun tools voor technische analyse slijten. Wie verstandig is gooit die gereedschapskist dus snel in de digitale prullenbak. Maar, zoals Samuel Johnson al wist, hoop is een machtige tegenstander. Net zoals we tegen beter weten in opnieuw in het huwelijksbootje stappen, geloven veel beleggers vurig dat ze de toekomst dit keer toch echt in hun greep hebben.